

ANÀLISI NEGATIU: Colau riega con 21.800 € a dos asociaciones islamistas vinculadas a un partido radical de Marruecos

Aquesta notícia del portal web OKDiario és un clar exemple de notícia islamòfoba, ja que conté les set premisses que fan que una notícia sigui considerada vermella en el semàfor. L'autora qüestiona el caràcter polític de les subvencions, però empra de forma premeditada atacs ad hominem i cau en estereotips, tòpics i generalitzacions islamofòbiques. La retòrica és estigmatitzadora i hostil, contemplant aquestes subvencions com un atac a les formes de vida occidental, fet que es plasma en un llenguatge aversiu i conflictiu.

ARTICLE:

Colau riega con 21.800 € a dos asociaciones islamistas vinculadas a un partido radical de Marruecos

Publicat per Cristina Seguí a [OKDiario](#) el 6 d'octubre del 2019.

ANÀLISI

- Titular amb contingut islamòfob / estigmatitzador.

El titular és molt sensacionalista perquè busca cridar l'atenció i sembrar la sospita sobre les associacions que reben la subvenció, a les quals la redactora ja hi posa el focus. En el text també personifica atacs contra persones, una occidental, Ada Colau, i l'altra musulmana, Najia Lofti, de qui s'arriba a facilitar informació sobre la seva situació regular amb suposats beneficis. A ulls de l'autora, el text és un atac per l'hegemonia que l'islam vol implantar a Espanya i de les ajudes que reben per part de certes administracions afins a moviments polítics situats a l'esquerra o de caràcter independentista català.

- Ús (i abús) de terminologia incorrecta, innecessària, sensacionalista.

El titular juga amb les paraules "islamista", "vincular" i "radical" per donar un to alarmant i de preocupació per aquest fet. La combinació d'aquestes tres paraules fa entendre que Colau, en aquest cas l'Ajuntament que ella i el seu grup governa, subvenciona amb diners públics associacions islamistes radicals perquè al final, les associacions islamistes estan connectades amb un partit titllat de "radical". El titular estigmatitza, ja que la paraula "radical" s'usa per determinar posicions extremes -malgrat que no sigui el seu veritable significat- i s'associa sovint a grups fonamentalistes islàmics o gihadistes. En el text apareix com una característica pròpia de la religió, un dels molts indicadors per a l'assignació del color vermell en el semàfor.

Curiosament, en el primer paràgraf del text, ja no titlla el partit de “radical” sinó únicament com “islamista”, fet que denota el sensacionalisme que ha promogut en el titular. La redactora també utilitza malament els termes “islamista” i “islàmics”, ja que els utilitza indistintivament per calificar les associacions que reben l’ajuda. Un clar exemple es troba al titular i al subtítol, i un altre quan titlla Els Germans Musulmans com a “organització polític-islamista”. Segons la Fundéu, “los términos islámico e islamista no tienen el mismo significado: islámico es aquello que está relacionado con el islam: cultura islámica, arquitectura islámica..., mientras que islamista hace referencia a quien propugna que la acción política se rija según los principios del islam”.

- Ús d'estereotips negatius i generalitzacions.

Al llarg del text, els atacs contra Najia Lofti són una constant. Primerament, l’autora l’acusa de conservar les dues nacionalitats, marroquina i espanyola, quan això va contra la llei. No proporciona cap font verificable amb l’escrit que publica, fet que no es pugui contrastar la informació. Això condueix a una generalització sobre els beneficis, el lucre i el tracte de favor que suposadament reben les persones migrants per part de l’administració pública. Tanmateix, el text dóna entendre que Lofti realitza també activitats fora de la legalitat perquè treballa per l’ajuntament i per les dues associacions que reben les subvencions i de les que precisament és presidenta, induint així a un presumpte delictes de suborn.

També carrega contra Lofti titllant-la d’“antisemita” per defensar obertament la defensa a l’ocupació d’Israel a Palestina. És molt reductivista traduir aquest conflicte amb una mera posició religiosa i una generalització molt gran d’un moviment en un conflicte social, polític i armat. En aquest cas, però, l’autora només percep com “terrorista” la lluita armada de Hamàs i Hesbol·là, paraula que repeteix dues vegades a la mateixa frase.

Fa referència a la sharia i a la pràctica de la lapidació com uns fets que ocorren a “nombrosos països d’Àfrica, Àsia i Orient Mitjà”. L’adjectiu “nombrosos” es vague, difós i poc precís, i dona entendre que aquesta és una pràctica generalitzada i comuna entre els països musulmans, cosa que vincula la religió amb la idea de “salvatges” o “violents”, idea que analitzaré més endavant.

- Ús del llenguatge

El text empra vocabulari estigmatitzador i alarmista. El primer verb del titular, regar, és totalment premeditat i interpretatiu. Segons la RAE, regar significa “esparcir agua sobre una superficie, como la de la tierra, para beneficiarla, o la de una calle, una sala, etc., para limpiarla o refrescarla”. Si entenem l’islam com una planta, el fet de regar pot fer-la créixer i la connotació que emana del text és negativa envers aquesta idea. A la primera línia del primer paràgraf del text, apareix el nou el verb regar per tornar a incidir en la idea. El recurs a eufemismes i metàfores és un indicador propi del semàfor vermell.

“Occident, l'enemic comú”. Aquest títol inicia tres paràgrafs en què la redactora especula sobre les suposades finalitats d'aquestes associacions, entre les quals hi ha “captar adeptes que es dediquessin a crear estructures clientelars i de finançament fora dels països àrabs” i “crear una xarxa d'expansió del model social islàmic per estendre-imposant com a natural el seu codi extremista religiós mitjançant un discurs social, el domini i el bon ús de les tecnologies, l'ús de l'economia alternativa, la identificació de la «democràcia occidental» com « l'enemic comú », i la seva aliança amb l'extrema esquerra de les CUP i ERC i l'extrema dreta independentista de Torra”. La dramatització és un altre element del semàfor vermell.

El terme “captar adeptes” va relacionat amb pràctiques obscures pròpies d'organitzacions criminals i l'autora ho vincula a les pràctiques de les ja mencionades organitzacions de Najja Lofti. La idea general del text és la d'expandir l'islam arreu del món a través del fonamentalisme islàmic. Segons el Termcat, el fonamentalisme islàmic “es tracta de moviments neotradicionalistes que volen frenar el canvi social en nom d'una concepció legalista i puritana de l'islam”.

- Utilització de la dialèctica "Els" contra "Nosaltres"

Aquesta retòrica discursiva provoca el xoc entre civilitzacions i militaritza l'Islam com una religió amenaçadora i agressiva que pot posar en perill les formes de vida occidentals -un altre indicador del color vermell del semàfor. Reforça de forma premeditada una situació en què suposadament hi ha dos bàndols, ells (radicals, violents i amenaçadors) contra nosaltres (bons, civilitzats i pacífics). Gran part del seu discurs se sosté en les paraules de Hanna Serroukh, coordinadora de Estudios Islámicos del GEES, el Grupo de Estudios Estratégicos. Aquesta organització promou "la defensa dels valors tradicionals espanyols i occidentals (...) i valors liberals-conservadors", segons postulen al seu web. GEES és també un grup que assessorava a diferents forces policials sobre el risc d'amenaça terrorista.